

2022. december 18. – Advent 4. vasárnapja – Mt 1,18–24

Részt venni Isten játékában

Ne félj attól, hogy az Isten gondolata legyél! – Szeretnénk mindig belemenni Isten terveibe, gondolataiba a sajátunkat. Gyermekkorunkban még természetes bizalommal játszottunk bújócskát, bár jobban örültünk, ha mi találtuk meg előbb a másikat. Biztosak voltunk abban, hogy miközben behunyjuk a szemünket és számolunk, nem változik semmi, és minket nem találnak meg gyorsan. Isten is szívesen játszik velünk bújócskát, néha álruhát ölt, és lesi, hogy felismerjük-e. Mi úgy érezzük, hogy már komoly felnőttek vagyunk, és nem szeretjük, ha játszanak velünk. Pedig már a Biblia első lapjain is megtaláljuk a bújócskázó Istent, aki sok helyen és váratlan módon keresi a találkozást velünk: hol hatalmas fa árnyékában, hol csipkebokor lobogó lángjában, hol csendes szellő susogásában (1Móz 3,8 és 8,1–15; 2Móz 3,3–7; 1Kir 19,9–13). Sokszor ott is jelen van, ahol eszünkbe sem jutna őt gyanítani: gyermeki kacagásban, egy hajléktalan hálás mosolyában, a betegágy halk sóhajában, egy haldokló kismuló arcában, a keresztre feszített végső hörgésében, egy részeg vagy drogos földre teperő kábulatában, a ránk nehezedő teher súlyában, a ránk ragasztott igaztalan bélyeg hordozásában (Mt 1,19; Jn 8,41). Lehet, hogy úgy érezzük, mint József, az ács: rászedtek engem; ahogy Jeremiás próféta is sóhajtozott: „Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Erősebb voltál nálam, és legyőztél. Nevetségessé váltam napról napra: aki csak lát, mind kicsúfol” (Jer 20,7).

Komoly és mélyen megrázó élmény Isten játékában részt venni. Ahogy József Attila írja Isten című versében:

Hogyha golyóznak a gyerekek,
az Isten köztük ott ténfereg.
S ha egy a szemét nagyra nyitja,
golyóját ő lyukba gurítja.
Ő sohase gondol magára,
de nagyon ügyel a világra.
A lányokat ő csinosítja,
friss széllel arcuk pirosítja.

Akinek nincs bizalma a játékhoz és a játékvezetőhöz, és nem alkalmazkodik a játékszabályokhoz, annak a játék csak szenvedés lesz. Jókedvében Isten játszótársául választott minket. Jézus által megkaptuk az instrukciókat: Nem az én akaratom a fontos, hanem azé, aki válogatott csapatába hívott. Ha a játékban meg akarod találni örömet, engedd a másikat is játszani! Akkor is örömmel és teljes beleadással játssz, ha vesztesre áll a meccs! Ha megérted a másik örömét, és együtt örülsz vele, a tied kétakkora lesz. Ha bízol a másikban, ő is bízni fog benned. Ha részt adsz Istennek életedben, te is részese leszel az ő életének.

Ha valaki tudta, mi lakozik az emberben, akkor Jézus biztosan, és mégis ezt a gyenge, állhatatlan, gyűlölködésre hajlamos embert hívta meg csapatába. A tanítványoknak, és akik nyomukban tanítványokká lettek, egyetlen feladatuk lett: felkészülni az Istennel való játékra, felismerni az emberekben rejtőző Istent, és engedni, hogy Isten általuk megjelenjen ott és azokban a körülményekben, amelyekben éppen vagyunk.

Sulyok Gábor, Budapest